

468/95-6

2 X - 4212

218

Број КИ \_\_\_\_\_

Кри.бр.967/95

## ЗАПИСНИК О САСЛУШАЊУ СВЕДОКА

састављен дана 27. јуна 1995 године пред истражним

\_\_\_\_\_ судијом Окружног суда у Београду

у кривичном поступку против \_\_\_\_\_ у ПРОСТОРИЈАМА ПРИХВАТИЛИШТА ЗА СТРАНЦЕ У ПАДИНСКОЈ СКЕЛИ

због кривичног дела из члана 142 кз.Ј

\_\_\_\_\_ Истражни — судија

СВЕДОК,

\_\_\_\_\_ Илија Симић

\_\_\_\_\_ Нухановић Хасан

ЗАПИСНИЧАР,

Саслушавању сведока присуствује и:  
ЈАВНИ ТУЖИЛАЦ

\_\_\_\_\_ Митрић Стана

ОКРИВЉЕНИ,

БРАНИЛАЦ

Започето у 9,30 часова

Сведок је опоменут да је дужан да говори истину и да не сме ништа прегутати, упозорен је на последице давања лажног исказа, као и да није дужан да одговара на поједина питања, ако је вероватно да би тиме изложио себе или свог блиског сродника тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу (члан 229. ЗКП), па на општа питања сведок даје одговоре:

- 1) Име и презиме Нухановић Хасан
- 2) Име оца Алија
- 3) Занимање аутомеханичар
- 4) Боравиште Прихватилиште за избеглице у П.Скели
- 5) Место рођења Село Беширевићи
- 6) Година рођења 29.8.1966
- 7) Однос са окривљеним и оштећеним \_\_\_\_\_

За свим сведок о самом предмету износи следеће:

*NUHANOVIC HASAN*

Сведок је опоменут и упозорен да је духан да говори истину, па на питања суда изјави:

Ја сам пре рата живео у селу Бешировићи, општина Сребреница. Живео сам у кући са оцем Алијом и мајком Зифом. Имам три брата, Смајила, Џемаила и Хајрудина, који живе у Сребреници. Сестра Зинета ми живи у Македонији а Хава и Халија хие у Сребреници.

Од 27.октобра 1986. године био сам запослен у предузећу "Хидротехника" из Београда, а радио сам у Цироту, Лесковцу и једно време у Крвачи.

У септембру 1991. године вратио сам се у своје село а собзиром да сам у фирми био технолошки вишак и био сам на листи чекава. Принао сам 74% од личног дохотка.

Ратни догађаји у општини Скелане су избили почетком маја 1992. године и знам да су муслимани избегли из својих села Добрак, Згува, Пећи и то у сена у несној заједници Оса.

Ја сам 15.5.1992.године мобилисан као припадник армије БиХ. Мобилизацију су у мом селу као и околним селина спроводили Делић Мерсудин, из Добрака, рођен 1972. године, пре рата био је незапослен. Са њим је био и Един, презиме не знам из села Ђурђевац. Приликом мобилизације њих двојица су били у цивилу и уписивали су нас у неке спискове, а мени су рекли да се јавим у једну кућу ван села. Рекли су ми тако-бе да ћу по потреби ићи на стражу.

Чуо сам да су непосредно пре моје мобилизације шесторица Срба убијена из заседе у месту Јадар Подосмачама. Чуо сам да су ову заседу направили муслимани села Осмаче. Ја у овоне нисам учествовао.

Ја нисам учествовао у било каквим ратним операцијама на подручју општине Скелани, већ сам све време био на стражи у суседном селу Пољак у коме су живели искључиво муслимани.

Био сам припадник муслиманских оружаних снага у јединици званој "Пољак", а мој командир чете је био Делић Мерсудин. У мојој јединици је било око 100 људи. Већину њих познајем, то су углавном момци из села Добрак, Пећи и околине. Иначе, наша јединица је била под главно командујућим Орић Насером из Поточара, који је био конадант муслиманских снага у Сребреници. Заменик Орић Насера је био Бешировић Рамиз из Сућеска општина Сребреница, стар око 40 година, пре рата био резервни официр у ТО Општине Сребреница. Вишеви помоћници односно командири у селу Поточари били су Ибрахим Манџић звани "Мрки" из Поточара, стар око 40 година, затим његов брат Смајо.

*NUHANOVIC HAJDUK*

3.-

Ja sam do januara 1993. godine davao strazu u selu Poљak, a onda sam raven. Raven sam tako што sam једног дана кренуо у јануару месецу са браћом од ујака и сестром од ујака као и с још цивила у селу Прибидол по храну. Наиме мој ујак је рекао да је тамо имао закопану храну и со. Село Прибидоли се у то време налазило под српском контролом. Нико од нас није био у униформи нити је био наоружан и на путу до села из пешадијског оружја на нашу колону је отворена ватра и том приликом см ја рaven у мали прст леве руке. Отац и брат од ујака су ми убијени, као и сестра од ујака. Ја сам у тој пометњи почео да бежим назад према свом селу. Самном је био још један Османовић Неџиб, нас двојица смо успели да се вратимо у моје село. После овога пошто сам сахранио оца отишао сам у Сребреницу са маком да тамо живим а до марта месеца 1993. године повремено сам одлазио у моје село.

У Сребреници нисам био у саставу војне јединице већ сам био у цивили, радио сам на пункту за расподелу хуманитарне помоћи. Познато ми је да су у фебруару месецу 1993. године у Сребреницу доведени Срби из села у околини Склана али нисам сигуран да ли су то Срби из Церске или других села. Чуо сам да су били смештени у затвору у Сребреници, у центру Сребренице и где су требали да буду размењени. Такође сам чуо да су том приликом били малтретирани и тучени. Такође сам чуо да су били испребијани скоро на мртво и да су тако и размењени.

Такође ми је познато да је између 6-7 хиљада муслиманског цивилног становништва у априлу или мају 1993. године камионима УМПРОФОР-а одведено у Тузлу.

Што се тиче напада који је извршен 16.1.1993. године српска села Костоломце, засеок Ђосини, Хабуковицу - засеок Калиманиће и Склане, могу да кажем да ја у том нападу нисам учествовао, али знам да је учествовала моја јединица. Овом јединицом је командовао Делић Мерсудин. Из моје јединице у нападу је учествовало између 15-20 људи, а укупно је у нападу учествовало између 60-70 људи са мог сеоског подручја. Читавом операцијом је командовао Орић Насер и Турсунови Зулфо који су довели и своје људе. Чуо сам да су Склани тада били гранатирани, али да муслиманске оружане снаге нису ушле у Склане. Такође ми је познато да је на муслиманској страни било преко 100 мртвих, док ми губици српске стране нису познати. Познато ми је да су муслиманске јединице заузеле село Кушићи, док ми за друга села није ништа познато.

У мојој јединици Пољак су били: Мумимовић Хајрудин, из села Бараковићи пред Добрака, стар око 35 година, затим један по презимену Зимич чије име не знам из Пећи, Пејмановић Мирзе из села Миљшевићи одмах поред Пољака, стар око 25 година, Хамдија Бајрановић, из мог села Пољака, рођен 1966. године, Ибрахимовић Мехо, из села Зграда, стар око 25 година, и остали чијих имена не могу сада да се сетим.

NUHANOVIC HASAN

18. јула 1993. године кренуо сам из Сребренице у моје село које је отприлике удаљено око 20 км од Сребренице заједно са Зукановић Хајрудином, иначе родом из засеока близу мог села. Кренули смо у униформи и имали смо и оружје. У моје село смо кренули да би донео со, коју сам закопао код своје куће. 19. ујутру смо стигли до моје куће и онда ми је друг предложио да одемо до места Сулишке вратнице, где је он такође имао закупану со односно вегов таст, па смо у повратку требали да узнемо со од моје куће и да се вратимо у Сребреницу. Том приликом на нас је отворена ватра у месту у Сулишке вратнице и ја сам рањен у пределу карлице и довер стомака, док је мој друг успео да побегне и за вега више ништа не знам. Ја сам некако успео да сиђем до бране односно хидроцентрале Перућац и ту сам потражио медицинску помоћ. Почео сам да губим свест и знам да сам одвежен у болницу у Ужице где је извршена операција. У болници сам био од 19. јула до 2. септембра 1993. године.

У болници сам имао сву потребну медицинску негу и према мени су се сви коректно понашали. Док сам лежао у болници долази је неки инспектор у болницу из Ужица коме сам дао изјаву шта ми се десило. Приликом рававања ја сам бацио калашњиков тако да сам се без оружја спустио на брану.

2. септембра 1993. године сам враћен у Скелане, и био сам смештн у амбуланти у Скеланима где сам лежао. У Скеланима су ме у амбуланти чувала двојица српских стражара, У почетку сам имао сву потребну медицинску помоћ. Добијао сам и храну и све је било уреду. 16. септембра 1993. године у амбуланту су дошла двојица припадника војске Републике Српске, и почели су да ме испитују шта ми је познато о томе да ли сам ја вршио ратне злочине односно да ли сам клао и убијао. Пре овога као што сам већ рекао две недеље ме нико није дирао и однос према мени је био коректан, само ме је једном приликом испитивао један капетан који се коректно односно према мени.

Пошто су ме ова двојица војника приликом испитивања шамарали, ја сам се уплашио и то вече сам одлучио да побегнем из амбулante. Ја сам те вечери уз помоћ чаршава спустио кроз прозор на кров амбулante, а затим с крова скочио на улицу и побегао сам у Сребреницу. Од Скелана до Сребренице има 50 км и ја сам ишао пешице. У Сребреницу сам успео да дођем после три дана и тамо сам пошто ми је рана погоршала морао да будем поново оперисан. У Сребреници ме је у болници саслушао Бекић Неџад звани "Поручник" из Караџића. У болници у Сребреници сам остао све до 1. новембра 1993. године.

За време мога боравка у болници у Сребреници чуо сам од пацијената да је два дана пре него што сам ја дошао у болницу убијен један србин, чије име не знам, а чуо сам да га је убио један муслиман из Поточара чије име не знам. За вега сам чуо да је после тога пребачен од стране УМПРОФОР-а у Тузлу.

*NOHANOVIĆ HASAN*

5.-

Након изласка из болнице вратио сам се у стан у Сребреници. Објашњавам да ово није био мој стан већ да смо ту ја и моја мајка усељени у стан једне српске породице, односно у стан Пантић Рајка, који је био празан, односно у коме је био намештај и нешто ствари. За вих сам чуо да су избегли из сребренице у почетку ратних сукоба. Стан се налази у насељу Баратово код бензинске пумпе. Стан сам добио од стамбене комисије у Сребреници чији је председник био Азис Некић. Знам да је пре рата радио у фабрици у Скланима. У стану сам се лечио и лежао око два месеца и после тога сам поново радио на расподели хуманитарне помоћи.

Ја сам у фебруару месецу 1995. године заједно са још петорицом момака као и са мајком и ћерком ноћу тајно успео да напустим Сребреницу. Сребреницу сам напустио првенствено из здравствених разлога зато што тамо нисам могао да имам адекватну медицинску помоћ, а и живот у Сребреници је постао несношљив, па сам успео да пређем у Савезну Републику Југославију, а да из Југославије преко Македоније одем у неку западну земљу.

7. фебруара исте године смо дошли до Дрине и у једном чамцу смо прешли из места Луке у место Црни Поток. Из места Луке чамцем нас је превезао неки Ахмо по надимку "Рица". Одатле смо кренули у планину и приликом једног одмора били смо примећени од војника Савезне Републике Југославије, који су нас спровели у Перућац, где смо добили вечеру, а одатле смо одведени у Ужицу. У Ужицу смо били око 15-так дана. Били смо смештени у Ватрогасном дому, где смо имали смештај и храну и где је однос према нама био коректан. Из Ужица смо пребачени овде у прихватилиште. У Прихватилиште за избеглице у Падинској Скели смо пребачени 23. фебруара 1995. године.

У Ужицу и у Бајиној Башти смо дали изјаву војним органима Савезне Републике Југославије.

Додајем да сам у Ужицу видео још једну групу мушкараца муслимана, од којих сам двојицу препознао а видео сам да је читавој групи било и две жене. Та двојица су Тихић Амир и Механовић Ибрахим. За вих двојицу ми није познато да ли су били припадници армије БиХ. Познато ми је да је Амиров рођак Тихић Ахмо био командант једне муслиманске јединице у месту Биљак у општини Сребреница.

Напомињем да сам у Југославију кренуо због тога што сам мислио да ћу лакше доћи до Македоније и на тај начин отићи у иностранство. Могао сам да идем и према Тузли, односно касније да преко Хрватске идем у иностранство, али је тај пут био много тежи, а поред тога предпостављан да би у Тузли био поново мобилисан у муслиманску војску. Ја сам уствари хтео да побегнем од рата.

*MUHAMMAD HASAN*

Познато ми је да су у затвор у Сребреници довођени Срби из околних села, тачан број не знам, али знам да се према њима тамо страшно поступано и да су били тучени и малтретирани. Познато ми је да је у овом затвору био и судија Илић Слободан из Сребренице и да је ту био затворен са још шесторо срба. За њега сам чуо да је требало да буде размењен. О његовој судбини ништа не знам, једино се причало да су они нестали, али не знам под којим околностима.

Такође сам чуо да је у овом затвору био и један Србин из Зенице и мислим да је он размењен али нисам сигуран.

У вези породице Зеџ, Слободана и његове мајке Загорке, чуо сам да га је убио један муслиман али не знам ко и то на улици или у стану.

Такође ми је познато да је Мехмедовић Кемал, познат по надимку "Кемо" из Пала, села у близини Сребренице једном приликом дошао пред амбулатну у Сребреници и са собом је носио одсечену српску главу. Чуо сам да је он ову главу јавно показивао из камиона и да се ради о глави мушке особе. У време када се ово десило ја нисам био у Сребреници, а ово сам сазнао из прича народа. За Кему сам чуо да је касније отишао у Тузлу. Такође ми је познато да су у току 1994. године из Сребренице побегле две муслиманске девојке а из разлога што су од стране муслиманских војника биле злостављане и предпостављан и силоване. Оне су побегле у Братунац одакле су их српске власти вратиле поново у Сребреницу. Оне су тамо поново биле привођене на саслушање и муслиманске власти колико ми је познато су их пустили.

У Сребреници су се по иживљавању и то како над српским тако и над муслиманским становништвом истицали посебно Орић Насер и Смајо Манџић, као и неки по надимку "Ђело". У Насеровој пратњи је био и Омеровић Савет звани "Миш", који има сада неки положај у муслиманској војсци.

Такође ми је познато да је у Сребреници познати снајпериста био Смајо Манџић. Такође ми је познато да је у Сребреници у току 1992 и 1993. године убијена српкиња чије је име Рада, презиме не знам. Знам да је по струци жолничарка. Не знам где је убијена, али сам чуо да су је убили муслимани, с тим што не знам ко. Такође ми је познато да су у Сребреници у кафани радиле две рускиње и мислим да су оне изашле из Сребренице са конвојем УМПРОФОР-а.

Пре рата колико је мени познато састав становништва у општини Сребреница био је отприлике такав да је на општини живело око 60 % муслимана, 27% Срба а остало других националности. Колико ми је познато после мог изласка у Сребреници је остало око десетак срба и то су само старије жене.

*NUHMEĐOVIĆ HASAN*

